

[Per Hækkerup.]

ikke bare for et parti som socialdemokratiet, men også for regeringen og regeringspartierne, er, hvilken tillid vi nyder i den danske befolkning. Er der tillid og tiltro til, at det danske socialdemokrati kan løse opgaverne? Er der tillid og tiltro til, at regeringspartierne og regeringen kan løse opgaverne? Er der tillid til, at folkestyret, at folketinget er i stand til at løse opgaverne? Det tror jeg er et meget, meget væsentligt problem for os.

Jeg hører ikke til dem, der lider af en fanatisk overtro på Galluptallenes sandfærdighed, men hvis man skal tro Galluptallene, er tilliden til socialdemokratiet i hvert fald voksende og tilliden til regeringen og regeringspartierne aftagende. Jeg tror derfor, at statsministeren skal være en lille smule varsom med at drage dette tillidsproblem frem, hvis det skal ske ud fra et partipolitisk synspunkt. Jeg minder om Berlingske Tidendes elskværdige kommentar om, at statsministerens parti havde fået et ordentligt gok her ved den sidste Gallupundersøgelse. Jeg tror altså, at man skal være forsigtig med at udnytte dette i partipolitisk henseende. Jeg tror, det er meget, meget vigtigere, at vi forstår, at de opgaver, som vi står over for med hensyn til den økonomiske politik, og som regeringen jo selv har understreget alvoren af, er det muligt at løse, hvis vi har viljen til det. Det er også muligt at skabe en socialt balanceret løsning, hvis vi har viljen til det, og jeg tror, at tiltroen til alle vore partier, og først og fremmest tiltroen til folkestyret, vokser, hvis vi er i stand til finde en sådan løsning. Vi er villige til at medvirke hertil på et realistisk grundlag.

Haunstrup Clemmensen: Mod afslutningen af denne debat synes jeg, det er værdifuldt at fastslå, at den ikke har skærpet det politiske klima. Man har vel næsten lov, hvis det ikke sårer alt for mange alt for meget, at sige tværtimod. Der har vel næsten været noget let afdramatiseret over denne debat. End ikke socialdemokratiets høje formand, den tidligere statsminister, har beriget debatten med sine personlige indlæg, der jo i hvert fald i sidste samling ligesom var med til at skabe en yderligere dramatisk verve over debatten. Det var ikke nogen opfordring til hr. J. O. Krag om

at tage ordet, vil jeg dog gerne sige for at forebygge misforståelser. Der har, tror jeg, med stor baggrund været en vilje til at forsøge at koncentrere interessen om de områder, hvor der trods alt skulle være mulighed for at nærme synspunkterne til hinanden.

Jeg tror også, det er vigtigt, at det af denne debat på ny er fremgået, at der står et betydeligt og klart flertal bag Danmarks medlemskab af NATO, netop fordi der intet reelt alternativ er i Danmarks sikkerhedspolitik til et sådant medlemskab. Jeg tror også, selv om det kom lidt stillfærdigt, som hr. Per Hækkerup jo somme tider kan have for vane, med dette lille „forhåbentlig“, at det står fast, at Danmarks markedspolitik lykkeligt fortsat har et bredt flertal bag sig, at man ønsker, at Danmark sammen med Storbritannien og så mange som muligt af de øvrige nordiske lande bliver medlem af et udvidet fællesmarked.

Men derudover er det jo traditionen tro de økonomiske problemer, der har optaget en væsentlig del af debatten. Jeg vil gerne på det konservative folkepartis vegne på ny give udtryk for vor forhåbning og vor tiltro til, at det bliver muligt i denne samling at indgå saglige forlig netop vedrørende den økonomiske politik. Og jeg vil gerne, for at tvangstanker ikke skal fæstne sig i hr. Poul Dams måske på disse områder lidt sårbare sind, sige, at når hr. Poul Dam gav udtryk for, at hvis det måske lykkedes at få socialdemokratiet med til et forlig — jeg ved godt, hr. Poul Dam hverken håber eller tror det — skulle det være et forlig, som i hovedsagen ville være et diktat fra flertallet, så er det en total misforståelse. Hr. Poul Dams erfaringsgrundlag for at indgå politiske forlig er jo ikke så forfærdelig stort, men han har dog været med til nogle enkelte, senest til et realkreditforlig i sidste samling. Der var ikke på nogen måde tale om noget diktat fra ét eller flere regeringspartier. Der var, som det danske folkestyre heldigvis har god tradition for, et ønske om at nærme synspunkterne til hinanden, og der er heller ikke noget som helst ønske om at diktere oppositionen noget som helst i et eventuelt forlig om de økonomiske spørgsmål.

Jeg har med stor interesse ligesom andre naturligvis lyttet til, hvad der særlig ville blive fremhævet ikke mindst fra socialdemokratiets side vedrørende alternativer til den